

KIS LAP

TALÁNY. (Megfejtése a 382. lapon.)

A B U J Ó S D I.

— Beszély. —

(Folyt.)

KOCSI végre megállt a tornác ajtaja előtt s Katinka Aladár és kiszállván beléptek a házba.

„Aztán ne feledd, amit mondtam,“ szólt Aladár; „maradj közelemben és ha látjuk, hogy nem szívesen fogadnak, hogy nem fogjuk magunkat itt jól találni, akkor befogatunk s szépen hazaszökünk.“

„No, ez ugyan gyönyörű terv, mondhatom,“ szólt ekkor közbe egy vidor hang az ajtóból. „Gyönyörű terv, csak hogy semmi sem lesz ám belőle, mert én is itt vagyok és kiszedem a kocsitok kerekeit. Isten hozott, Aladár pajtás!“

„Te vagy az, Zsiga? Oh, hiszen ez pompás . . . nem is tudtam, hogy már megjöttél az iskolából. Ennek ugyan csak örvendek ám . . . most már szeretem, hogy nem maradtam otthon. Hát te mikor érkeztél haza?“

„Tegnap este jöttem meg, épen jó időben, hogy ma együtt mulassak régi jó barátaimmal. De most már menjünk be . . . hohó! Milike! bujj elő! Kedves vendégeink érkeztek.“

„Kicsoda? kicsoda?“ kiáltá Milike a szoba másik végéről s gyorsan elősietett, hogy üdvözölje vendégeit, — de mikor meglátta őket, elfintoritotta arcát s Katiczának hidegen kezet nyujtott, Aladárnak pedig feszes fejbiczentéssel köszönt. Ez bizony meglehetősen illetlen dolog volt, mert hát a vendéget mindig nyájasan, udvariasan kell fogadni ;

hanem Milike nem birt uralkodni haragján, mikor eszébe jutott, hogy ez az Aladár megölte az ő kedves papagáját s nem csak bocsánatot nem kért, hanem még gunyos verset irt aztán neki.

„Ugy-e megmondtam, hogy így lesz?“ sugá Aladár Katiczának.

„Sch'se gondoldj vele; majd más-kép lesz. Aztán hiszen itt van Zsiga, a ki annál jobban örül, hogy itt vagy. Meglásd, minden jól fog menni.“

Aladár nem igen volt ugyan meggyőződve erről s nagyon bántotta, hogy Milike, kivel hajdan oly jó barátságban volt, még mindig nem akar megbékélni. De most nem volt ideje erről gondolkozni, mert a nagy teremben már készen állott a pompás ozsonna s az egész gyermeksereg oda özönlött. Pusztult a kávé, kalács, alma s más jóféle csemege, mig végre alig-alig maradt valami az asztalon s az sem kellett már senkinek.

Ekkor aztán megindult a játékok százféle neme: farkas és bárány, szem-bekötödsdi, talányok fejtése stb. és végre oly játékhoz fogtak, melynél mindenkinek, a ki hibát követett el, zálogot kellett adni és ezt aztán később kiváltani. Zsiga barátunk volt a bíró s ugyan-csak szigoruan szabta meg minden zálog váltságdíját, úgy hogy ez okozta a legnagyobb derültséget; utoljára pedig nagy tapsban tört ki az egész társaság, mikor Aladár fejére olyan ítéletet mondott Zsiga, hogy zálogba esett zseb-óráját Aladár csak egy szép történet vagy mese elmondásával válthatja ki.

„Helyes! Nagyon jó lesz! Pom-

pás!
leülte
az elb
közep

A
got o
Milike
tudott
gében
Pedig
itélete
dott
szép
öröme
is a t
nem r
ban ö
jen va

Aladá
hagyj

galma
itelt,
még
hozzá

dat
Milike
nem
vetni

végre

történ
mert

s mé
dár e

pás!" kialtozák mindnyájan s azonnal leültek a pamlagra, székre s várták az elbeszélést, melyet Aladárnak a szoba közepén állva kellett elmondani.

Aladár azonban nem találta a dolgot olyan pompásnak. Roszkedvű volt, Milike haragos magaviselete miatt nem tudott részt venni a társaság derűtségében, kényelmetlenül érezte magát. Pedig Zsiga tudta, mért szabta ezt az ítéletet barátjára; Aladár kitűnően tudott elbeszélni, s mindig volt valami szép meséje, története, melyet társai örömmel hallgattak. Ezért örültek most is a többiek oly nagyon. Csak Milike nem mutatta, hogy örül; pedig titokban ő is ohajtotta, hogy Aladár meséljen valamit.

„Nincs ma kedvem mesélni!” szól Aladár. „Nem is tudok semmit . . . hagyjátok el!”

Hanem a társaság nem akart irgalmazni s követelte, hogy a mit Zsiga ítélt, az teljesíttessék. Aladár azonban még mindig nem akart engedni. Végre hozzá ment Katinka és odasugott neki:

„Ugyan Ali, ne kéresd már magadat annyira! Lásd, majd még azt hiszi Milike, hogy miatta vagy zavarban, nem mersz előtte beszélni s még nevetni fog rajtad.”

Ez fölkelté Aladár büszkeségét s végre kiállt a szoba közepére és szólt:

„Jól van, tehát mondok egy kis történetet . . . hanem szomorú lesz . . . mert magam sem vagyok épen jó kedvű.”

„Halljuk! Halljuk!” kiálták mind s mély csönd lett a teremben és Aladár elmondá a következő kis történetet:

„Hajdanában, régi időkben volt egy hatalmas vár-ur, s ennek volt egy leánykája, Ilona. Szép leányka volt, okos, engedelmes, mindenben örömet igyekezett okozni apjának s az apa viszont rajta volt, hogy kis leánya boldog legyen. A mikor Ilonka kívánta, az öreg ur szétküldözte szolgálait és csatlósait szerte a megyébe jó barátjaihoz s összehívta a gyermekeket, fiukat és leányokat, kik aztán sokszor egész hétig is mulatoztak a várban.

„Ilyképen egyszer Ilonka nevenapjára is nagy társaság gyűlt össze a várban a környékbeli fiukból és leányokból s köztök volt Elemér is, a szomszéd vár urának fia, kit Ilonka legjobban szeretett valamennyi játszótársai között; sokszor órákig eljátszadoztak kettecskén, olvasgattak, vagy csónakáztak a kis tavon vagy futostak a kertben, udvaron. Most is a sok vendég közt Ilonka leginkább Elemérrel mulatott s egyszer, midőn már mindenféle játékba beleuntak, Ilonka így szólt:

„Én még szeretnék bujósdit játszani . . . én elbukok, ki fog keresni?”

„Én már fáradt vagyok!” szólott egyik fiu.

„Én is! Én is! Én is!” szóltak mindnyájan.

„Majd kereslek én!” kiáltott Elemér.

„De én nagyon elbukok ám, — meg nem találsz,” szólott Ilonka.

„Addig kereslek míg megtalállak,” felelt Elemér.

„Ilonka tehát kiment a szobából s néhány perczczel később Elemér kezdte a keresést. Eleinte csak a szomszéd

termekben kereste, de hiába; aztán kereste a távolabb eső szobákban, majd kint az udvarban, a bástyákon, a toronyban, — hasztalan, Ilonkának nyoma is eltűnt. Elemér nyugtalankodni kezdett, a többi gyermekek is megijedtek s mindnyájan szerte keresték az egész várban, aztán kint a kertben, a környéken, fölkutattak minden zugot, pinczétől a padlásig, — Ilonkát nem találták. Este lett, beköszönt az éj is, — Ilonkát még sem találták!

„A vendégek bámulva oszlottak szét, csak Elemér nem ment haza, nem aludt egész éjjel s nem aludt az öreg várur sem, ki szintén meg volt rémülve kedves leánya eltűnésén. Másnap ismét keresték - keresték és harmadnap, negyed nap, egész hétig; Elemér sápadtan, szomoruan, de fáradhatatlanul kutatatta föl a legrejtettebb, legtitkosabb helyeket, — hasztalan! Ilonka eltűnt, nem találták meg!

„És multak hetek, hónapok, multak esztendőök és Elemér arczán többé

soha sem láttak vig mosolyt. A gyermekből ifju és az ifjuból férfiú lett, de a bánat korán megtörte s ha a gyermekek látták az ősz öreget, titkon ezt sugdosták: „Ime az ősz Elemér, aki siratja a kis Ilonkát!”

„Számos évek multával, mikor Ilonka atyja, az öreg várur, már rég sirban nyu-

godott, a vár új gazdája egy régi, düledező toronyt javíttatni akart. Amint a falat bontották, egy titkos ajtóra bukkantak, mely magától visszaugró rugóval záródott. És amint az ajtót fölnyiták, ott találtak egy holt testet, — a kis Ilonka holt testét. Ide rejtözött volt s visszamenni nem tudott. Kihalásait nem hallák meg, ott ölte meg a rémület és kétségbeesés.

„És a bánatos

ősz Elemér eltemetteté gyermekkori kedves barátnőjét s aztán kevés nappal utána maga is utána ment örök nyugalomra, a sírba.“

Eddig volt a történet.

A gyermekek néhány perczig néma csendben ültek, egy sem volt, kinek

A KIS PINCSI. (Lásd a 333. l.)

szemében köny ne csillogott volna ; mindnyájan meg voltak hatva s végre fölugráltak, körülfogták Aladárt és megköszönték a szép elbeszélést. Milike is, minden erőlődése daczára, kénytelen volt könyezni s már-már oda akart menni Aladárhoz, hogy szintén gratuláljon neki, de eszébe jutott, hogy hiszen haragudnia

kell reá. Pedig most nagyon szerette volna, ha már nem haragudnának

egymásra ; szinte irigység fogta el, mikor látta, hogy a többiek mindnyájan hogy körülvették

Aladárt, csak ő nem mehet hozzá ; azt mindenki beismerte, hogy Aladár a legderékabb fiú az egész társaságban ; milyen szép volna, ha most is , ugy mint régen, Mi-

like volna az ő legkedvesebb barát-nője s nem hallgatva a többiek dicséretére, hozzá, Milikéhez jönné ! Valjon mit akart Zsiga azzal mondani, mikor megjegyezte, hogy másnap majd megmagyaráz mindent arról a szerencsétlen papagáj - gyilkosságról ? Talán

Aladár nem is olyan bűnös, a milyenek látszik?

„Ejnye, Milike, mit ülsz ott magadban?“ szolt ekkor Zsiga. „Talán nem tetszett az elbeszélés? No hát akkor csináljuk meg valósággal, játszunk bujósdit, még ugy sem játszottuk. Te legjobban ismered a ház minden zugát,

Milike, te bujj el, légy te llonka ; csak aztán vigyázz, valamiképen te is ugy ne járj. Majd mi keressünk.“

„No bizony, nehéz is lesz megtalálnotok, mikor harminczan kerestek egyet ! De várjatok csak ! Majd elbuvok én mégis ugy, hogy nem egykönnyen akadtok reám. Csak tiz percnyi időre van szükségem, aztán kereshettek.“

LAKOMA. (Lásd a 383. l.)

Ezzel gyorsan kiment a szobából ; Zsiga utána kiáltott :

„Milike ! Mili ! Aztán valahogy ne rejtőzzél a régi kastély termeibe, mert ott kereshetünk ám akár egész éjszaka.“

De a kis leány ezt már nem hallotta. Gyorsan fölkapott a szomszéd szo-

bában egy gyertyát, néhány szál gyufát is és aztán szaladt egy hosszú folyosóra, mely átvezetett a már régóta senkitől sem lakott régi kastélyrészbe; több pusztá, kongó termen át ment s végre egy nagy szobában megállott.

„Itt rejtőzöm el. Nem fog eszközbe sem jutni, hogy e szobába mertem jönni; ez az elátkozott szoba, melyről beszéltek, hogy itt kísértet jár; de én nem félek, a papa mondta, hogy az bolond beszéd. — És ha mégis keresnének, akkor elbuvok ebbe a nagy faszekrénybe; nagyon kényelmesen beleférek. A gyertyát eloltom s magamhoz veszem . . . de előbb megpróbálom, jól nyilik-e a zár, mert nem szeretnék úgy járni, mint szegény Ilonka, kiről Aladár mesélt. Így, a szekrény ajtaja pompásan nyilik és csukódik. — Ah . . . lépteket hallok . . . hát mégis gyanakodnak, hogy ide rejtőztem . . . gyorsan!”

Hamar bebujt a szekrénybe s magára huzta ennek ajtaját; s alig volt bent, a szoba ajtaja megnyilt s léptek kongottak a pusztá falak közt, egyszersmind pedig beszéd is hallatszott.

„De bizonyos vagy benne, hogy itt senki sem fogja meglátni?” szól valaki s Milike megismerte Aladár hangját; „a szoba elég elhagyatottnak látszik ugyan . . .”

„Nyugodt lehetsz”, felelt egy másik hang, még pedig Zsigáé. „Ide senki sem mer belépni, mert ez az elátkozott szoba, erről azt hiszik, hogy itt kísértet jár. A többi gyerekek, a cselédek közel sem mernek jönni. És épen ezért itt nagyon bátran beszélgethetünk, itt nem hallga-

tózik senki. Mindenekelőtt nekem van egy titkom, melyet meg kell tudnod; bocsánatot kell tőled kérnem, mert akaratlanul is sértettelek. Láttam, mily kedvetlen voltál ma egész este, tudom, hogy még mindig tart a harag a miatt a tavalyi papagáj-história miatt és ebben én bűnösebb vagyok, mint gondolod. Hozzuk tehát ezt tisztába.”

(Folyt. köv.)

M Á R C Z I U S I H Ó.

(Képpel a 380. l.)

No még egyszer utoljára.
A míg végkép le nem jára:
Élvezzük a téli időnyt,
Gyurjunk hóbul bolond legényt!

Akkora legyen a feje
Mint a háznak a teteje.
Az udvarra gördítsük be,
S barátinkat csődítsük be!

És bubjának leghegyéről,
Gómb-alaku tetejéről
Mondjuk rá az ítéletet:
Pusztulj, mert jó a kikelet!

H A N G V E R S E N Y.

(Képpel a 384. l.)

Kis madárkám versenyezzünk,
Versenydalban zengedezzünk.
Te csak csacsogj jó kedvedben,
Én meg kíséretül hozzá
A zongorát billegetem.

A tavaszról dalolj szépen,
Gyöngyvirágról dalolj nekem.
Arról, hogy már olvad a hó,
Olvad a jég s már közleget
A kikelet, az üdvhozó!

BORISKA

a

TÜNDÉRORSZÁGBAN.

— Mese. —

ZÉP nyári nap volt s kint a me-
zön javában folyt a munka a
szénagyűjtésnél. Mialatt pedig
a munkások boglyába rakták a szénát,
egy bokor arnyékában csöndeskén szun-
dikált Boriska, Zsuzsa asszony három
éves kis leánya. Zsuzsa asszony ott
dolgozott a munkások közt s kendővel
takarta be a kis lány arczát, hogy a
szunyogok ne csipkedjék.

És amint Boriska ott szundikált,
egyszerre egész csapat tarka pillangó
röpkedte körül a bokrot s egyik a pil-
langók közül, a legtarkább színű, meg-
szólalt:

„Emeljétek föl a kendőt, látni aka-
rom a gyermek arczát.“

A többiek azonnal engedelmesked-
tek, — mert hát nem igazi pillangók
valának ezek, hanem gyönyörűséges
kis tündérek, kiknek most épen ilyen
alakban tetszett szerte röpkedni. És
midőn a kendőt föllebenték a gyermek
arczáról, a tündér királyné oda hajolt
és gyönyörködve nézegeté a szundi-
káló Boriskát, aztán fölkiáltott:

„Mily szép! Mily kedves?“

A tündérek rámondták, hogy bi-
zony szép, bizony kedves, mert hát
igaz is volt, meg aztán a királyné nem
tűri, hogy ellenmondjanak.

A királyné aztán, még mindig
merően nézve a gyermekre, kérdé ki-
sérőitől:

„Mi az, ami legkedvesebb az em-
bereknek?“

„Gyermekeik,“ felelt egyik tündér.
A tündérkirályné bosszusan mor-
gott, mintha nem ezt a választ várt
volna.

„Legjobban szeretik szüleiket,“
szólt egy másik tündér.

A királyné ezzel sem látszott meg-
elégedettnek. A tündérek egymás közt
suttogtak, — most már kitalálták, hogy
királynéjok Boriskát el akarja rabolni
s valamit adni akar érte anyjának,
Zsuzsa asszonynak. Megszólalt tehát
végre egyik ravaszabb tündér:

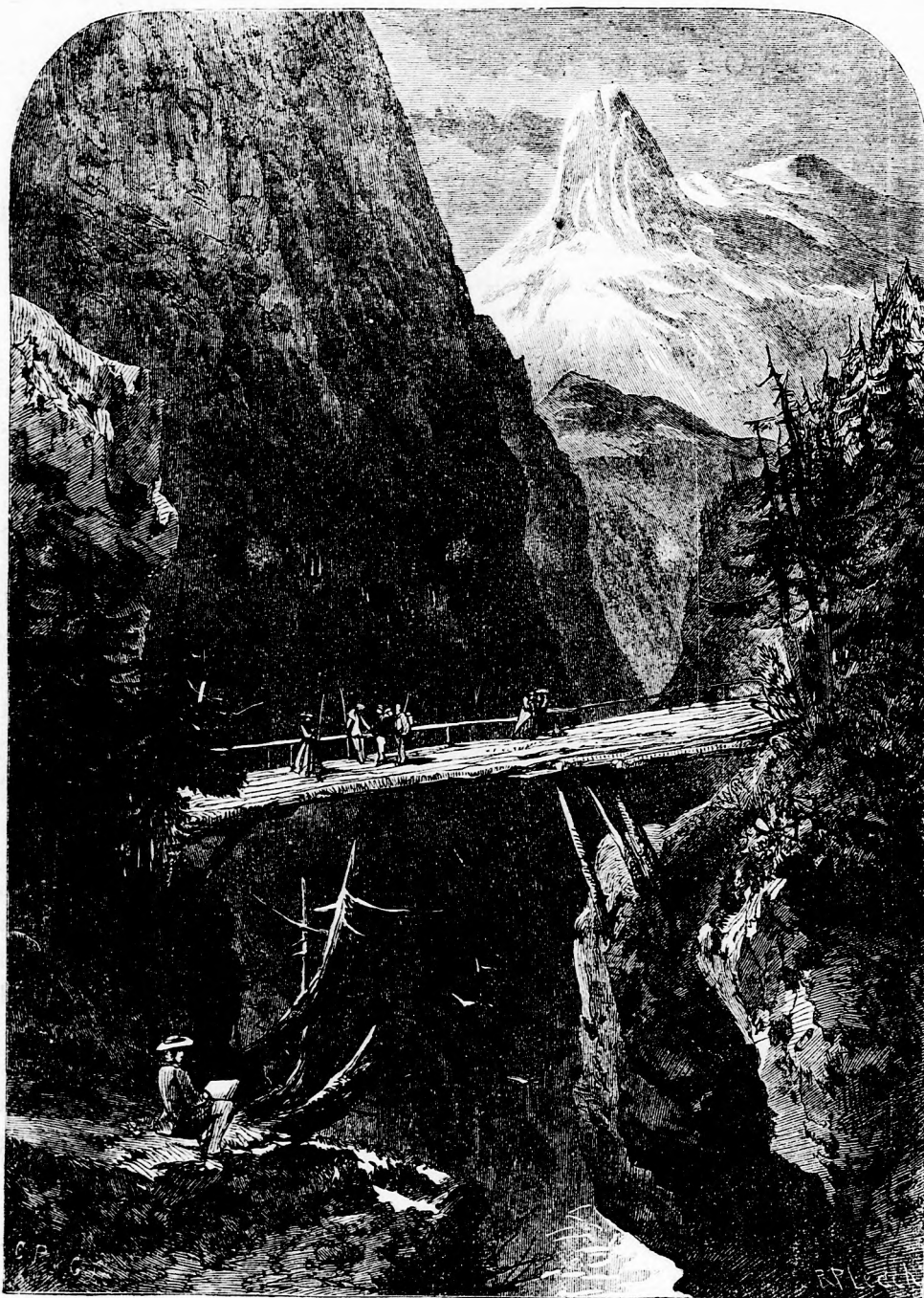
„Tudom én, mi legkedvesebb az
embernek: az arany!“

„Igazad van,“ szólt a tündérki-
rályné. „Te vagy a legokosabb vala-
mennyi tündéreim közt, Pipike.“

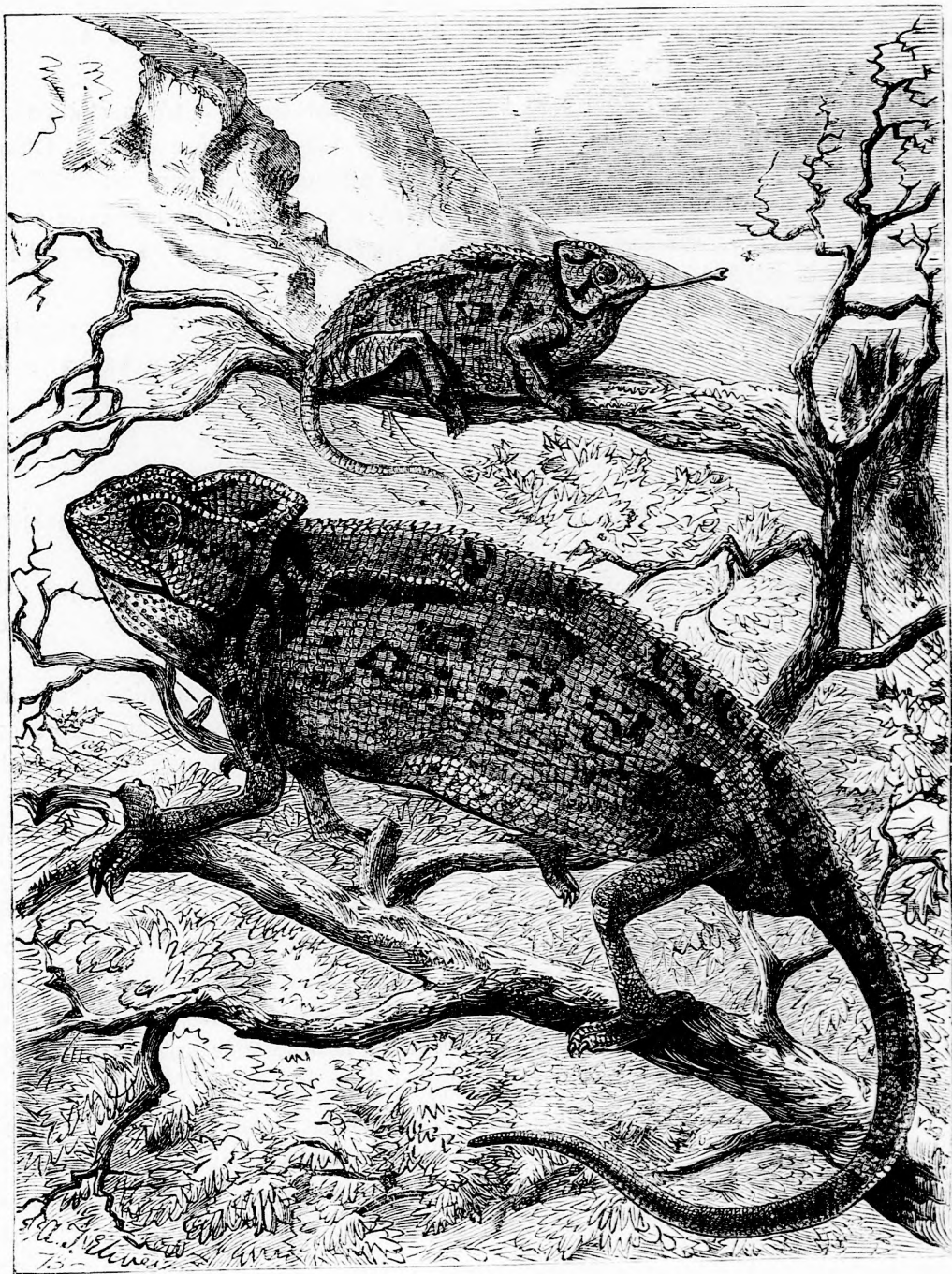
Ezzel megérinte egy épen ott he-
verő kövecskét s ebből rögtön egy kis
ezüst szekrényke lön, mely gyorsan
nőtt, nőtt, míg körülbelől akkora lett,
mint a kis leány; bent pedig tele volt
csupa ujdónatuj aranyokkal. Azután a
kendőt, melylyel Boriska be volt takarva,
a szekrényre boriták s messziről min-
denki azt hihette, hogy még mindik a
kis leány alszik ottan.

Mikor a munkának vége lett, Zsuzsa
asszony visszatért, hogy hazavigye le-
ánykáját s ekkor fölfedezte, hogy a
gyermek helyén egy nagy kincses láda
fekszik, annyi aranynyal, hogy akár
egy kis királyságot vásárolhatna rajta,
elég egész életére; ha haza viszi, urasan
élhet, nem kell többet dolgoznia. Ha-

(Folytatása a 378. lapon.)

A SZT. BERNÁT HEGYE. (Lásd a 381. l.)

A KAMÉLEON. (Lásd a 383. l.)

(Folytatás a 375. laphoz.)

nem a szegény asszonynak nem kellett arany, nem kellett kincs; hozzá sem nyult, hanem leborult a földre és keserves zokogásra fakadt. Odaért ekkor férje is és megtudván, hogy Boriska eltűnt, ő is nagyon elbusulta magát, mert nagyon szerette gyermekét. A többi munkások is odagyültek és hallván a meglepő historiát, bámulva találgatták, ki rabolhatta el a gyermeket. Aztán vigasztalták a kesergő szülőket és biztatták, hogy hát legalább gond nélkül élhetnek ezután, van aranyuk elég. De Zsuzsa asszony nem akart pénzt elvenni gyermekeért s ott hagyta a kincses ládát.

Néhány munkás utána akarta vinni a sok szép aranyat, — de mikor hozzá nyultak, a szekrény egyszerre oly nehéz lett, hogy nem bírták fölemelni. Probálgaták tizen is egyszerre, — de meg sem mozdíthatták. Csak Boriska anyja vihette volna el, de neki nem kellett.

Mikor az emberek a kincses láda e csodás tulajdonságát tapasztalták, rögtön kitalálták, hogy itt tündérek jártak. — Boriskát tündérek ragadták el.

A mező szélén egy patak folydogált; furcsa patak volt ez; egy tóba ömlött s ennek a tónak nem volt sehol lefolyása; a patakából mindig ömlött belé a víz és a tó mégsem lett soha nagyobb. Körül vad sziklák emelkedtek s egyik sziklában sötét barlang nyílt, melybe még soha senki sem mert behatolni, mert ősi időktől hive járt, hogy ott valami titkos szellemek laknak. E tónak partjához értek a piczi tündérek,

kik Boriskát elragadták; az ő tündérbirodalmuk bejárása volt az a félelmes, sötét barlang.

Hanem amint a tó partjához értek, egy kis bökkenőre akadtak. Ők maguk pillangó alakban átröpülhettek ugyan a vizen a barlanghoz, de az nem állt hatalmukban, hogy a gyermeket is átvigyék.

„Pipike, tanácsolj, mit tegyünk? Hogyan juttassuk a leánykát a másik partra?“ szólt a tündér királyné.

Egy halász éppen ott közel foldozgatta hálóját.

„Ez a halász áthozhatja csónakján,“ szólt a bölcs Pipike.

„Igen ám, de ha azt mondjuk neki, hogy oda a barlangba vigye, — nem teszi meg.“

„Ezen segíteni hatalmadban áll, királynőm! Bocsáss olyan káprázatot a halász szemére, mintha ott a tulsó parton falu volna.“

„Igazad van! Te mégis csak bölcs vagy, Pipike!“

És egyszeriben a tulsó parton vad sziklák helyett kellemes róna látszott, a parton pedig csinos falu, emberek jártak-keltek, — olyan természetes volt minden, mintha már száz esztendő óta úgy volt volna.

A halász, amint véletlenül fölpillantott, szájtátva bámult a tulsó partra; évek óta halászatott már e tavon, de azt a falut soha sem látta. Még azonban ideje sem volt jóformán csodalakozni, midőn valaki megszólította. Pipike, a bölcs tündér, szólt, ki most öreg

asszony alakjában jelent meg, kézen vezetve Boriskát.

„Halász bácsi, vigyen át a tulsó partra, megfizetem szivességét.“

„A tulsó partra?“ kérdé a halász. „Hát nem az én szemem káprázik? Hát csakugyan van ott falu? Nem álmodom?“

„De furcsákat beszél, komám; hiszen nézze, ott vár reám az uram a parton.“

A halász szeméit dörzsölte és semmikép sem tudta érteni a dolgot; hanem azt a kis szivességet megtehetette az idegenekkel, beültette tehát őket a csónakba és átevezett a másik partra. Mikor a kis leányt beemelte a csónakba, megütközve dörmögé:

„Hm! Ez szakasztott olyan, mint a Zsuzsa komámasszony kis Boriskája.“

Mikor a tulsó partra értek, Pipike tündér és Boriska kiszálltak s Pipike egy nagy erszényt nyomott a halász markába, mondván:

„Köszönöm szivességét; jutalmát megtalálja otthon a kunyhóban.“

A halász megfordította csónakját s lassan visszaevezett; mikor a tó közepére ért, fejcsóválva hátratekintett, hogy lássa, hová megy az az öreg asszony a gyermekkel, — hát a falunak, meg a szép rónának hirtelen sem volt többé, hanem megint a zordon, vad sziklák állottak ott s a sötét barlang tátogatta száját. A szegény halász majd fölfordult ijedtében s keresztet vetve magára szólt:

„Uram bocsá! Ez itt nem rendjén történik! Bizonyosan azok a tündérek ott a barlangban pajkoskodtak megint.“

A parthoz érve bement kunyhójába — s íme az asztalon egy nagy erszényt talált; épen ezer darab fényes arany volt benne. De már ennek fele sem tréfa, — gondoló a halász és sietett be a faluba s elmondta az embereknek, milyen csoda történt vele.

„Az Zsuzsa asszony leánykája volt! Az Boriska volt,“ mondták az emberek. „Most már bizonyos, a tündérek vitték magukkal.“

Elbeszéltek a történetet Zsuzsa asszonynak s ez most még szomorubb lett, mert így már épen nem remélhette, hogy valaha még láthassa, mert hát ki tudja, hol van Tündérország, ki hozza onnan haza Boriskát?

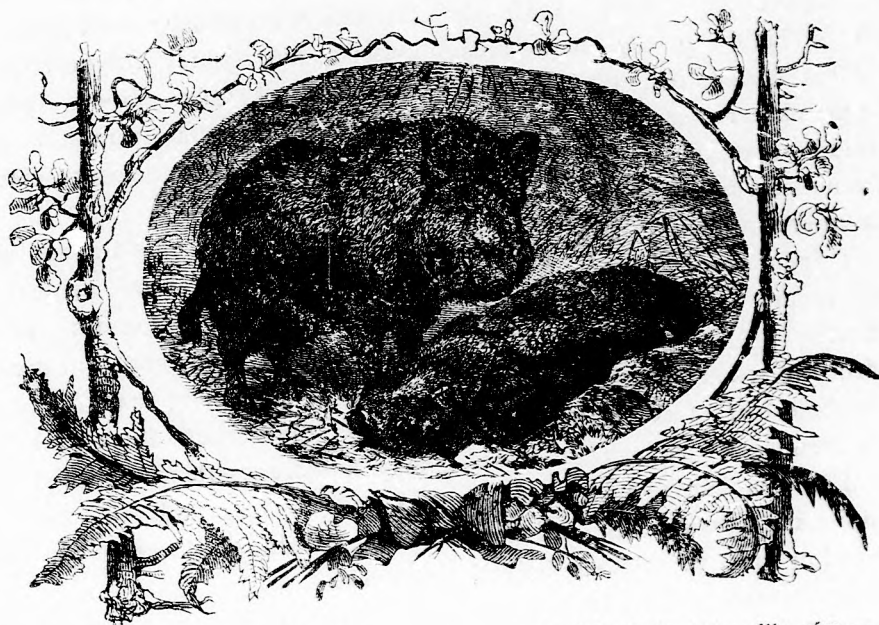
Szegény Zsuzsa néni ekként szomorkodva élte napjait és sokat sirt elveszett szép leánykája fölött. Volt még egy fia is, a tiz éves Gábor, bátor, eleven eszű gyerek, ki azonban, mint afféle kis fiú, még nem igen bírta fölfogni a szomorúságot, melyet hugocskája eltűnése okozott szüleinek.

Elmult egy esztendő, utána a második, harmadik is és aztán még sok s jó a szülők bánata nem enyhült, Gábor pedig, midőn már délczeg legény lett, szintén nagyon busult testvérén és sokszor törte a fejét, hogy és miképen kereshetné meg. Gyakran fölkereste a halászt, ki akkor Boriskát a tündérrei átszállította s elmondatta magának, hogyan történt a dolog; világos volt, hogy az a hely, a hova a tündérek a falut varázsozták, annak a félelmes barlangnak a torkolata volt; odavitték Boriskát, ott a bejárás Tündérországba. (Vége köv.)

MÁRCZIUSI HÓ. (Lásd a 374. 1)

APRÓ KÉPEK AZ ÁLLATVILÁGBÓL.

Rőf, én vagyok a vad úrszónó. rőf,
A ki az ő agyarával dőf,
Rengetegben lakom én,
Ottan hízom makkon én,
Rőf, rőf, rőf!

A vitézség is úgy szálla rám —
Nagy hőb volt az egyik nagyapám.
Aki vele bajt víva:
Zrínyi a költő va'a,
Rőf, rőf, rőf!

A JÓTÉKONYSÁG HAJLÉKA.

(Képpel a 376. lapon.)

BIZONYÁRA sokan vannak köztetek, kis olvasóim, akik olvastak vagy hallottak már a szent-bernát-hegyi klostromról, a jótékonyság e ritka hajlékáról, hol nemes szívű emberbarátok egész életüket arra szentelik, hogy a fáradt utasokat ápolják, a vészben forgókat megmentsek. Az Alpesek óriási hegytömegei közt emelkedik a Szent Bernát csucsá, melyen át vezet az út Olaszországba. Amint az utas a völgy-

ből följebb és följebb jut, mindinkább zord vidékre kerül; magasra tornyosuló vad szirtek közt tajtékozva zuhognak a hegyi patakok, s ezen át szédítő magasságban olyan gyarló hidacsok vezetnek, hogy a vándor szinte szédül és remeg, mikor rálép. (Lásd a képet a 376. lapon.) Másfél órai fárasztó kapaszkodás után közeledik az utas a csucshoz; itt a több ezer lábnyi magasságban a levegő még nyárban is hűvös; metsző szél fúj a vad sziklák között s mindenki örvend, mikor végre megpillantja a híres kolostort.

A szent-bernát-hegyi kolostor Európában a legmagasabb pont, a hol még emberek laknak. Az épület tágas, de egyszerű s belől ép oly barátságos, mint a derék szerzetesek, kik itt laknak. Akárki utazzék erre, szegény vagy gazdag, bátran betérhet pihenni a klastomba s igazi vendégszeretettel látják el étellel itallal, a miért mindenki annyit fizet, a mennyit épen akar; hanem a szegényektől semmi szín alatt sem fogadnak el fizetést.

Nyáron át sokan meglátogatják a nevezetes kolostort csak kéjutazásképp is; de a vendégek legnagyobb része olyanokból áll, kik kénytelenek ezen az uton menni s kik ugyancsak örvendenek, hogy e zordon vidéken találnak helyet, hol megpihenhetnek és éhségöket, szomjukat olthatják.

A zárda lakóinak, a derék szerzeteseknek azonban télen nyilik alkalmuk nemes önfeláldozó tevékenységre. A tél borzasztó e nagy hegységben; roppant hófergetegek tombolnak, elfödik az utat s a szerencsétlen vándor, kit a fürgeteg meglep, remegve tévelyeg s míg végre a hidegtől és fáradságtól lankadtan összeröskad. Menthetetlenül veszve volnának az ilyen szerencsétlenek, megfagynának, — de a kolostor szerzetesei megmentik őket. Mihelyt ily veszedelmes fürgeteg tombol, — akár éjjel, akár nappal, — a derék szerzetesek, kik az egész hegységet jól ismerik, fölkerelkednek s szerte járnak, kutatnak, kísérve híres szent-bernát-hegyi kutyáiktól, melyeknek csodálatos ösztönük van a szerencsétlenül járt s gyakran

már magas hóval betemetett utasok fölfedezésére. Az ekként megtaláltakat aztán fölviszik a kolostorba s ott ápolják, gyógyítják, míg ismét folytathatja útját. Évenként sok száz embert megmentenek ekként a halál torkából és nem egyszer a derék szerzetesek saját életüket is kockáztatják.

És mindezen önfeláldozó, magasztos tettekért e jámbor, nemes férfiak nem is fogadnak el semmi jutalmat; nem vágnak kincsekre, sem dicsőségre, messze a nagy világ zajától, az élvezetektől egyszerűen élnek csak azért, hogy a szerencsétlenek segélyt találjanak meg ott is, hol különben menthetetlenül áldozatul esnének a veszedelmeknek.

Dicső példája ez annak, mire képes a valódi emberszeretet!

TALÁNY.

(Képpel a czimlapon.)

VAN nekem egy furcsa kicsi barátom.
Ugrál, tánczol, amikor csak kívánom.
Pedig hát csak fél lába van s az is fa!
De ő azért forog, tánczol,
Ez neki nem galiba.

Furcsa legény biz ő kelme, szeretem.
Kár, hogy csak is akkor vig, ha megverem.
De mihelyt az ostort róla lekapám
Legott megúnja a tánczot
S lustán hever a hasán.

Az is furcsa, ha kezemen ugrik át:
Hogy tánczához maga csinál muzsikát.
Nem is nehéz kitalálni, de nem ám —
Hiszen a megoldását a
Czimlapon lerajzolám.

A KAMÉLEON.

(Képpel a 377. lapon.)

A KAMÉLEON egyike a legsajátságosabb állatkáknak. Feje nagyon hasonlít a hal fejéhez, nyaka nagyon rövid, alig van; fején és hátán tarajt visel, szája inkább a békáéhoz hasonló, — füle pedig nincs.

De nem csak furcsa, hanem ártatlan jószág is a kaméleon; foga tulajdonképen nincs; állkapczájában van ugyan egy hosszukás csont, mely olyformán reczézett, mintha fog volna ott; de biz az akármilyen egyéb, csak nem fog. Hanem a kaméleon ezzel nem sokat törődik, megél fog nélkül is, még pedig úgy, hogy csupán legyekből és apró rovarokból táplálkozik, melyeket szőröstől bőröstől lenyel; ezért hiszi a babonás nép, hogy a kaméleon nem eszik semmit, hanem csak a pusztalevegőből él.

Ismeretes a kaméleon azon tulajdonsága, hogy színét azon tárgy szerint változtatja, a melyen épen fekszik; ez nagyon nagy hasznára válik, mert elleneségei ekként nem veszik észre és így elkerüli a veszedelmet.

A KIS PINCSI.

(Képpel a 372. l.)

KEDVES Forgó bácsi! A „Kis Lap“ egyik közelebbi számában olvastam a kis pincsi kutya történetét, s ilyenformát gondoltam: Ejnye bizony talán épen a mi kis pincsi kutyánkról szól az az életrajz; mert ráillik egészen. Épen olyan ügyes, okos kis állat s nekünk gyermeknek hű játszópajtásunk; ezért lerajzoltam azon helyzetben, mikor öcsém a kis Janika belefárad a játékba és elalszik, a hűséges pincsi pedig mellette virraszt s nem engedi, hogy Janika zsebéből valaki a cukrot kilopja. Sokszor

ingerkedünk vele ilyenkor, de a pincsi nem haragszik komolyan; védi kis gazdáját, de minket nem harap; csak morog, lármáz, míg végre Janika fölébred és egy darabka cukorral jutalmazza a pincsi hűségét.

Maradok kedves Forgó bácsinak
hű kis olvasója
Nagy Dezső.

L A K O M A.

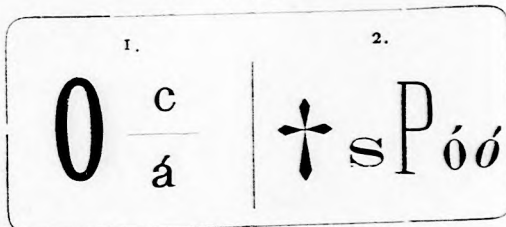
(Képpel a 373. lapon)

Ez ÁM csak a nagy lokoma!
Babáéknál nagy nap van ma!
Nevenapja a babának,
Ünnepe a kis családnak.

Sütnek, főznek a kis lányok.
Csörömpölnek a tányérok.
Ennének — de misem fér rá
Arra a kicsiny tányérra.

B E T Ü T A L Á N Y O K.

— Közli Hönig Dezső. —

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Schön Karolin és Fáni. De hogyan is lehetett a szegény kis báránycsókát oly nagy hiedelben a kamrába csukni? Nem csoda hogy megfagyott! — **Bakats Béla.** Ügyedet a legjobban elintéztém. — **Alice.** Az újabb küldeményt is vettük és örömmel kerítjük sorát. Az az „ur“ kiadói nyelv. Egyébkint az „ur“ vagy „kisasszony“ természetes czime minden nevelt gyermeknek. Angliában a szopós baba is „miss.“ — **Bach J.** Nem tudom levele mire vonatkozik.

HANGVERSENY. (Lásd a 374. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Pest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott *Deutsch testvérek* könyv- és könyomdai műintézetében Pesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.